

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 75: Our fallen angels

Kijkende naar mijn monsters, soms storend, soms geïrriteerd, soms hopeloos of met een dikke glimlach uit wanhoop denk ik soms wel eens na. Het doet zeer, dat denken, maar soms moet je wel. Ik zie ze wel, maar kijk ik wel? Ik kijk wel, maar zie ik ze echt?

Vanaf de geboorte is hun aanwezigheid zo snel gewoon, je weet dat ze er zijn. Je plant hooguit eens een logeerpartijtje maar dan nog komen ze altijd terug. De ene keer duurt het wat langer dan de andere keer, maar altijd is het moment wel een keer daar dat ze weer thuis zijn. Thuis en terug naar de orde van de dag. Goed en wel thuis begint commandeur du terreur gauw weer op te borrelen want de touwtjes had je laten vieren. De waarschuwingen vliegen rap na elkaar het hele huis door en je kijkt de klok vooruit. Gehaast vliegen we ze hun nest in om op de bank te ploffen. Uitgeteld, moe, gestoord en haast ten einde raad weet je dat morgen snel is. Morgen, en dan begint die riedel weer van voor af aan tot je weer bij kunt komen dankzij een nieuw logeerfeestje. Hoewel je echt je trotse momenten wel hebt voelt die trotsheid als een Haags Hopje. Je neemt hem, pakt hem uit, eet hem op maar echt lekker is ie niet. Door naar de zak vol zeur breekt de nieuwe kans in en vol goede moed gaan we er weer tegenaan. Toch kan iets kleins je dag zo verzieken dat je alles door een zeikbril ziet. Non-stop corrigeren, aanpakken, doorpakken en opnieuw. Doorgaan tot ze weer liggen. Dan ineens heb je een aha-lampje branden. Niet dat je zo'n fantastisch idee hebt omdat je een plastic huisje zag voor containers en je denkt aan hoeveel monsters daarin passen. Een aha-moment omdat je dan ineens denkt, wat ben ik toch een zeikstraal eigenlijk. Wat een ongelooflijke zeurzak, wat een miep, meneer klaagkonijn. Ineens gaan mn ogen open. Stinkende mazzelaar. Te lang neem ik voor lief wat bijzonder is. Te lang stoor ik aan geluk. Te lang zeik ik over niets terwijl er liefde voor je staat te spelen. Te lang vind ik het gewoon. De aanwezigheid van mijn monsters vult mn hart op een manier waar niemand aan kan tippen. Ik vond het gewoon dat er monsters mij riepen. Papa of Dave, maakt niet uit, ik ben nodig en ik nam dat bijna voor lief. Voor lief nemen van iets wat niet iedereen gegund is.

Opeens kijk je anders. Niet dat je geniet van een ander zijn verdriet, je leert ook niet van iets wat een ander niet heeft. Het enige wat het doet is je eigen besef ophelderden. Verhelderen. Te vaak hoor je wel eens zo'n gebeurtenis. We

zeggen er te zijn. We zeggen het te snappen, dikke bullshit. Nooit zullen we het snappen, kunnen hooguit begrip hebben. Maar één ding is zeker, ouders die zoiets ingrijpends hebben meegemaakt kijken met de ogen naar hun monsters op een manier die ik wil hebben. Gezonde jaloezie op een zieke manier zou je denken maar denk eens verder. Ze kijken op een manier waaruit blijkt dat geluk en verdriet altijd op een heel dun lijntje balanceren. Besef dat bijzonder ook intens betekend. Realisatie dat dromen ook nachtmerries hebben. Maar altijd een sprankeltje ongelovige hoop dat geluk bestaat wanneer verdriet wordt omgezet in liefde in zijn puurste vorm. Wie is dan de gelukkige, de ouder of het kind? Die blik, dat is de blik die ik wil. Daarmee wil ik mijn monsters zien maar dan ook echt zien. Ik zal hem nooit hebben, ik heb mijn eigen unieke kijk. Des te meer geniet ik van het moment wanneer ik die blik wel zie. De blik naar onze fallen angels.